

[Holger Eriksen.]

gere, men jeg indrømmer, at det kan være noget upraktisk med så uendelig små afstemningsområder. Derfor kan man lige så godt, når man iøvrigt er inde på at udvide brevfafstemningen, lade denne gælde også i dette forhold. Hvis dette forslag bliver vedtaget, må det naturligvis medføre, at selve folketingsvalglisten ændres på tilsvarende måde.

Iøvrigt ønsker jeg at rejse to andre problemer, som forslaget ikke beskæftiger sig med. Det første vedrører bestemmelsen om, at forældre og børn og to ægtefæller ikke på samme tid må have sæde i kommunalrådene. Denne bestemmelse stammer utvivlsomt fra en tid, da valget kun blev udøvet af et lille mindretal, hvorfor man kunne befrygte, at en enkelt familie kom til at dominere i kommunalbestyrelsen, men i vore dage savner den begrundelse. Derfor findes den da heller ikke i folketingsvalgloven. For folketingets vedkommende har man haft eksempel på, at både mand og kone har været medlemmer på samme tid, men også flere eksempler på, at far og søn eller far og datter var medlemmer på samme tid. Bestemmelsen kan i sin nuværende form virke helt forrykt.

Jeg minder om det tilfælde, man var ude for engang for adskillige år siden, hvor den daværende formand for De danske Husmandsforeninger var opstillet som radikal kandidat til sognerådvalget i en bestemt kommune, medens hans søn samtidig i den samme kommune var opstillet som socialdemokratisk kandidat. Om den første kunne opnå valg, var derefter ikke alene afhængigt af, om han havde det nødvendige antal vælgere, men også af, om den sidstnævnte var placeret således på sin liste, at han opnåede valg før eller efter faderen. Jeg husker ikke mere, hvem af de to der måtte træde tilbage, men jeg håber, at man kan blive enig om, at den slags bestemmelser er forældede og bør udgå.

Det andet problem vedrører beskyttelsen af kommunalrådsmedlemmer, der må overtage deres hverv som et borgerligt ombud. Som bekendt er det således, at den slags hverv for de første to perioders vedkommende er en borgerpligt, sådan at ingen kan nægte at modtage valg. Det er udtrykkeligt fastslået i loven, men det må dog samtidig

forudsættes, at de, der således bliver udpeget til at skulle udføre dette arbejde i den fælles interesse, ikke dermed risikerer at komme til at miste deres arbejde.

Jeg skal ikke nævne navne, men jeg kender et tilfælde, hvor en mand blev valgt som sognerådsmedlem. Hans arbejdsgiver bad ham derefter om at få det ordnet på en sådan måde, at han ikke skulle deltage i møder de første tre dage i ugen. Det lykkedes at få det gennemført, men da der så blev afholdt folketingsvalg og det som bekendt sker på en tirsdag, krævede sognerådsformanden, at den pågældende skulle påtage sig hvervet som valgbestyrelsesmedlem. Det protesterede arbejdsgiveren imod. Manden udførte sit hverv med det resultat, at han kort efter blev afskediget; bevares — naturligvis ikke fordi han var sognerådsmedlem, man kan altid finde en anden begrundelse, men der var ingen, der var i tvivl om, at det var årsagen. Sagen har været forelagt indenrigsministeriet, dog på et tidspunkt, da ikke den nuværende højtærede indenrigsminister var leder af dette ministerium. Og svaret lyder for det første, at et sognerådsmedlem har lov til at forsvømme en enkelt gang, og at den pågældende altså havde haft lov til at nægte at være valgbestyrelsesmedlem, men desuden siges det, at det i det hele taget er noget, som må henvises til privat søgsmål.

Jeg må sige, at hvis det virkelig skal være sådan, at den arbejder, der bliver valgt til sognerådsmedlem, skal anlægge et privat søgsmål for at få klaret, om han er i stand til at opfylde de pligter, man dermed har lagt over på ham, så vil det jo i virkeligheden betyde, at den arbejder, der har en uvillig arbejdsgiver, simpelthen er afskåret fra at kunne lade sig vælge. Jeg mener, at der vil være grund til i udvalget at se på dette forhold, altså en vis beskyttelse af kommunalrådsmedlemmerne. Jeg håber, den højtærede indenrigsminister med velvilje vil se på, at der tilvejebringes en mere betryggende ordning end den, man har i øjeblikket.

Iøvrigt anbefaler jeg forslaget til vedtagelse.

Jens Chr. Christensen: Det forslag, der her er til behandling i det høje ting, er jo i og for sig ikke nyt; allerede få måneder